

זוהר היומי

זוהר שמות – דף מ"ז ע"א

פרשת בשלח

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (מ"ז ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

תא חזי, פרעה בשעתא דהוה רדיף אבתרייהו דישראל, מה עבד, נטל סוסון נוקבן, וכפת לון ברכיכו בקדמיתא, וסוסין דוכראי כפת לון לאחוריהון, והווי מזינין דוכרי לקבל נוקבי, ונוקבי לא בעאן, ואוחז למיזל. כיון דקריב (נ"א וכד אדביק) לגבייהו דישראל, נטל נוקבי ושוי לון לאחורי, וסוסון דוכרין לקדמין, לאבאשא לישראל, ולאגחא בהו קרבא.

תרגום לעברית

כתוב (שיר א) לססתי ברכבי פרעה דמיתיה רעיתי. בא ראה, כדגמת סוסה נקבה נראתה לסוסים של פרעה, ופרשוה. אלא לססתי ברכבי פרעה - בא ראה, בשעה שפרעה היה רודף אחר ישראל, מה עשה? נטל סוסות נקבות, וכפת אותן במרכבותיו בתחלה, ואת הסוסים הזכרים כפת מאחור, והיו הזכרים מתחממים כנגד הנקבות, והנקבות מסרבות, ומהרו לרוץ. כיון שקרב (וכאשר הדביק) אל ישראל, נטל את הנקבות ושם אותם לאחור, והסוסים הזכרים לפנים, כדי להרע לישראל ולערוך בהם קרב.

כְּגִוּוֹנָא דָא, וְיִי' הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם, וּבֵתֵר חֲזָרָה שְׂכִינָתָא לְאַחֲרֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכֵתִיב וַיִּסַּע מִלֶּאֱךָ הָאֱלֹהִים וְגו'. בְּגִינֵי כֹךְ דְּמִיתִיךָ רַעְיָתִי. (שמות יד) וּפְרָעָה הִקְרִיב, וְהָאִי קָרָא הָאֵא אִיקְמוּהָ. דְּאִקְרִיב לְכָל חֵילֹי וְרִתִּיכוֹי, לְאַגָּחָא קֶרְבָּא. וְתוּ וּפְרָעָה הִקְרִיב. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, הָאֵא אֶתְמַר דְּקִרִיב לֹון לְתַשׁוּבָה. וּפְרָעָה הִקְרִיב.

תרגום לעברית

כְּמוֹ זֶה, וְה' הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם, וְאַחֲרֵי כֵךְ חֲזָרָה הַשְׂכִּינָה לְאַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוּב וַיִּסַּע מִלֶּאֱךָ הָאֱלֹהִים וְגו'. מִשּׁוּם כֹּךְ דְּמִיתִיךָ רַעְיָתִי. וּפְסוּק זֶה הָרִי פִּרְשׁוּהוּ, שֶׁהִקְרִיב אֶת כָּל חֵילוֹתָיו וּמִרְכָּבוֹתָיו לְעֶרֶךְ קֶרֶב. וְעוֹד וּפְרָעָה הִקְרִיב, רַבִּי יוֹסִי אָמַר, הָרִי נִתְבָּאָר שֶׁהִקְרִיב אוֹתָם לְתַשׁוּבָה. וּפְרָעָה הִקְרִיב.

טקסט הזוהר

כְּתִיב (ישעיה כו) יִי' בִּצְר פִּקְדוֹהָ צָקוֹן לַחֹשׁ וְגו'. בִּצְר פִּקְדוֹהָ: לֹא פִקְדִין יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּשַׁעְתָּא דְּנִיחָא, אֲלֵא בְּשַׁעְתָּא דְּעֻקִּין לָהּ, וּכְדִין כְּלָהּ פִּקְדִין לִיָּה. צָקוֹן לַחֹשׁ: וְכָלָהּ צָלָאן בְּצִלּוֹתֶיהָ וּבִכְעוּתֶיהָ, וְאִרְיָקוּ קָמִיָּה צִלּוֹתֶיהָ. אִימָתִי. (ישעיה כו) מוֹסְרָהָ לָמוּ, בְּשַׁעְתָּא דְּפִקִּיד לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָצוּעוּי. כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָאִים עַלִּיָּהּ בְּרַחֲמֵי, וְנִיחָא קָמִיָּה הָהוּא קָלָא דְלָהוֹן, בְּגִין לְאַתְפָּרַעָא מִן שְׁנֵאִיָּהוֹן, וְאַתְמָלִי עַלִּיָּהּ בְּרַחֲמֵי.

תרגום לעברית

כְּתוּב (ישעיה כו) ה' בִּצְר פִּקְדוֹהָ צָקוֹן לַחֹשׁ וְגו'. בִּצְר פִּקְדוֹהָ - לֹא פוֹקְדִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעַת מְנוּחָה, אֲלֵא בְּשַׁעַת שְׂמֻצִּיקִים לָהֶם, וְאִין כָּלָם פוֹקְדִים אוֹתוֹ. צָקוֹן לַחֹשׁ - וְכָלָם מִתְפַּלְּלִים בְּתַפְלוֹת וּבִכְבָּשׁוֹת, וּמִרְיָקִים לְפָנָיו תַּפְלוֹת. אִימָתִי?

מוסרר למו. בשעה שפוקד הקדוש ברוך הוא ברצועתו, ואז הקדוש ברוך הוא עומד עליהם ברחמים, ואותו הקול שלהם נוח לפניו כדי להפריע משונאיהם, ומתמלא עליהם ברחמים.

טקסט הזהר

כמה דאוקימנא, מתל ליונה עם הנץ וכו', כך ישראל הו קריבין לימא, והו חמאן לימא קמייהו, אזיל וסעיר וגלגלוהי זקפין לעילא, הו דחילין. זקפו עינייהו וחרמו לפרעה ולמשייתיה, ואבני גירין ובלסטראין, כדין ויראו מאד. מה עבדו, ויצעקו בני ישראל מאן גרים האי דקריבו ישראל לגבי אבוהון דלעילא, פרעה. הדא הוא דכתיב ופרעה הקריב והא אתמר. (שמות יד) ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יי'. אמר רבי שמעון זכא חולקיהון דישראל, דהא רעיא כמשה אזיל בגוייהו. כתיב (ישעיה סג) ויזכור ימי עולם משה עמו. ויזכור ימי עולם: דא קודשא בריה הוא. משה עמו (מכאן שלי הוא) שקיל הוה משה ככל ישראל. ואוליפנא מהא, כי רעיא דעמא הוא מממש עמא כלהו, אי איהו זכי, עמא כלהו זכאן. ואי איהו לא זכי, עמא כלהו לא זכאן ואתענשו בגיניה, והא אוקמוה.

תרגום לעברית

כמו שפרשנו, משל ליונה עם הנץ וכו', כך ישראל היו קרבים לים, והיו רואים את הים לפנייהם הולך וסוער וגליו עולים למעלה, היו פוחדים. זקפו עיניהם וראו את פרעה ומרכבותיו, ואבנים, חצים ובלסטראות, ואז ויראו מאד. מה עשו? ויצעקו בני ישראל. מי גרם את זה שקרבו ישראל לאביהם של מעלה? פרעה. זהו שכתוב ופרעה הקריב, והרי זה נתפאר. ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה'. אמר רבי שמעון, אשרי חלקם של ישראל, שהרי רועה כמו משה הלך בתוכם. כתוב (שם סג) ויזכור ימי עולם משה עמו. ויזכור ימי עולם - זה הקדוש ברוך הוא. משה עמו -

[מכאן למדנו] שמשנה ה'ה שקול ככל ישראל. ולמדנו מזה כי רועה העם הוא ממש העם כלו. אם הוא זוכה - כל העם זוכים, ואם אינו זוכה - כל העם לא זוכים ונענשים בגללו, וְהָרִי פִּרְשֻׁהּ.

טקסט הזוהר

התניצבו וראו, לית לכו לאגחא קרבא, דהא קודשא בריך הוא, יגיד קרבא בגיגיון, כמה דאת אמר, יי' ילחם לכם ואתם תחרישון. תא חזי, ההוא ליליא, כנש קודשא בריך הוא לפמליא דיליה, ודאין דינייהו דישראל, ואלמלא דאקדימו אבהן עלייהו דישראל, לא אשתזיבו מן דינא. רבי יהודה אמר, זכותא דיצקב אגין עלייהו דישראל, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכד) לולי יי' שהיה לנו יאמר נא ישראל סבא. (שמות יד) יי' ילחם לכם ואתם תחרישון. רבי אבא פתח (ישעיה נח) אם תשיב משבת רגליה עשות חפציה ביום קדשי. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהון, לאתדבקא בהו, מכל שאר עמין דעלמא, ומגו רחמימותא דלהון, קריב לון לגביה, ויחב לון אורייתא, ויחב לון שבת, דאיהו קדישא מכל שאר יומין, ונתיחא מכלא, וחדוה דכלא, ושקיל שבת, לקבל אורייתא כלא, ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא כלא.

תרגום לעברית

התניצבו וראו - אין לכם לערוך קרב, שהרי הקדוש ברוך הוא יערוך קרב בשבילכם, כמו שנאמר ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. בא ראה, באותו לילה כנס הקדוש ברוך הוא את הפמליא שלו ודן את דיני ישראל, ואלמלא שהקדימו האבות על ישראל, לא היו נצולים מן הדין. רבי יהודה אמר, זכות יצקב הגנה על ישראל, זהו שכתוב (תהלים קכד) לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל סבא. ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. רבי אבא פתח, (ישעיה נח) אם תשיב משבת רגליה עשות חפציה ביום קדשי. אשריהם

ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם להדבק בהם מכל שאר עמי העולם, ומתוך אהבתם קרב אותם אליו, ונתן להם תורה, ונתן להם שבת שהיא קדש מכל שאר הימים, ומנוחה מהכל, וחדוה של הכל, ושקולה שבת כנגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו שמר את כל התורה.

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (מ"ז ע"ב) ♦

טקסט הזוהר

וקראת לשבת עונג, ענוגא דכלא, ענוגא דנפשא וגופא ענוגא דעלאין ונתאין. וקראת לשבת, מאי וקראת. דיזמין ליה. כמה דאת אמר, (ויקרא כג) מקראי קדש, כלומר, זמין, כמה דמזמין אושפיזא לביתיה. ועל דא וקראת לשבת ענג, דיזמין ליה, כמה דמזמין אושפיזא, בפתורא מתקנא, בביתא מתקנא כדקא יאות, במיכלא ובמשתיא כדקא יאות, יתיר על שאר יומין. וקראת לשבת מבעוד יום. (אמור כ"ב ע"א) לקדוש יי' מכופד: דא יום כפורים. תרי דאינון חד. וכבדתו מעשות

תרגום לעברית

וקראת לשבת ענג - ענוג של הכל, ענוג הנפש והגוף, ענוג לעליונים ולתחתונים. וקראת לשבת, מה זה וקראת? שיזמין אותה, כמו שנאמר (ויקרא כג) מקראי קדש, כלומר מזמנים, כמו מי שמזמין אורח לביתו. ועל זה וקראת לשבת ענג, שיזמין אותה כמו שמזמנים אורח, בשלחן מתקן ובבית מתקן כראוי במאכל ובמשתה כראוי יותר על שאר הימים. וקראת לשבת ענג - מבעוד יום. לקדוש ה' מכפד - זה יום הכפורים, שנים שהם אחד. וכבדתו מעשות דרכיה - כמו שבארנו.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

